

Sygn. akt I C 275/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Mogilnie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Karolina Pawlik

Protokolant sekr. sąd. Łukasz Majewski

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 stycznia 2017 roku w M.

sprawy z powództwa L. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. przeciwko J. N.

o zapłatę

1. Oddała powództwo.
2. Zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata F. W. Kancelaria Adwokacka w M. kwotę 2.952,00 złote (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote 00/100) wraz z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną pozwanemu J. N. z urzędu.
3. Nakazuje pobrać od powoda L. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2.952,00 złote (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote 00/100) wraz z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną pozwanemu J. N. z urzędu.

Sygn. akt I C 275/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł do Sądu Rejonowego w Mogilnie pozew w postępowaniu upominawczym przeciwko J. N. o zapłatę kwoty 5.018,42 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 13 sierpnia 2007 roku pozwany zawarł z (...) Bank SA (obecnie (...) Bank (...) SA) umowę bankową, z której pozwany nie wywiązał się a niespłacona kwota należności głównej wraz z umownymi odsetkami stała się wymagalna w dniu 25 października 2008 roku. Powód wskazał, że powyższą wierzytelność nabył w dniu 19 grudnia 2014 roku na podstawie umowy cesji zawartej z (...) Bank (...) SA. Powód wskazał, że zawiadomił pozwanego o nabyciu wierzytelności i wezwał pozwanego do zapłaty należności, jednakże bezskutecznie. Ponadto powód podał, że na dochodzoną pozew kwotę składa się: 2.148,37 zł tytułem należności głównej, 270,55 zł tytułem umownych odsetek naliczonych przez pierwotnego wierzyciela, 2.435,69 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela oraz kwota 163,81 zł tytułem odsetek naliczonych przez powoda od dnia 20 grudnia 2014 roku do dnia 30 listopada 2015 roku.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym sprawę skierowano do rozpoznania na rozprawie.

Pozwany nie wniósł pisemnej odpowiedzi na pozew. W dalszym toku postępowania reprezentujący pozwanego profesjonalny pełnomocnik ustanowiony z urzędu wniósł o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Powód w toku procesu podtrzymał swoje stanowisko i wskazał, iż w dniu 11 marca 2016 roku nastąpiła zmiana nazwy powoda na L. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Powód wskazał, iż podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia jest bezzasadny, bowiem w jego ocenie bieg przedawnienia został przerwany w związku z wystąpieniem przez bank do sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 sierpnia 2007 roku pozwany J. N. zawarł z (...) Bank SA z siedzibą we W. (obecnie po zmianie nazwy (...) Bank (...) SA) umowę pożyczki gotówkowej nr (...). Na podstawie powyższej umowy bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 2.856,74 zł na okres od dnia 13 sierpnia 2007 roku do dnia 20 lutego 2009 roku, płatnej w 18 miesięcznych ratach, płatnych do 20 dnia każdego miesiąca, począwszy od 20 września 2007 roku, wraz z odsetkami określonymi w umowie.

Pozwany nie wywiązał się z warunków zawartej umowy, wobec czego bank wypowiedział zawartą umowę a następnie w dniu 18 lutego 2009 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny i wskazał w nim, że zobowiązanie pozwanego (dłużnika) z tytułu opisanej wyżej umowy pożyczki gotówkowej na dzień wystawienia bte wynosi 3.206,65 zł, w tym należność główna 2.302,02 zł a pozostałą kwotę stanowią obliczone odsetki oraz koszty.

Postanowieniem z dnia 15 maja 2009 roku wydanym w sprawie I Co 267/09 Sąd Rejonowy w Mogilnie na wniosek banku nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności, z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 21.685,92 zł, tj. do kwoty wynikającej z oświadczenia pozwanego (dłużnika) o dobrowolnym poddaniu się egzekucji.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego bank wszczął przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone w dniu 24 kwietnia 2013 roku wobec stwierdzenia jego bezskuteczności.

Powód (...) Finanse I (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. w dniu 19 grudnia 2014 roku jako nabywca zawarł z (...) Bank (...) SA z siedzibą we W. jako zbywcą, umowę przelewu wierzytelności wymagalnych przysługujących zbywcy wobec dłużników, wynikających z zawartych umów bankowych. Na podstawie powyższej umowy powód skutecznie nabył wierzytelność przysługującą bankowi od pozwanego z tytułu opisanej wyżej umowy pożyczki gotówkowej.

Powód pisemnie powiadomił pozwanego o zawartej z bankiem umowie przelewu wierzytelności a także wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 5.049,02 zł, wskazując, iż jest to zobowiązanie z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 13 sierpnia 2007 roku. Pozwany na powyższe wezwanie nie zareagował.

W dniu 11 marca 2016 roku powód zmienił nazwę na L. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty.

Dowód: umowa pożyczki k. 20-22;

bankowy tytuł egzekucyjny z klauzulą wykonalności k. 58-61;

postanowienie o umorzeniu egzekucji k. 57;

wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych k. 8-9;

umowa przelewu wierzytelności z załącznikami k. 11-19;

wezwanie do zapłaty k. 5;

akt notarialny k. 29-37;

zeznania pozwanego J. N. na rozprawie w dniu 19.01.2017r.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów oraz zeznań pozwanego. Dowody z dokumentów w ocenie Sądu są całkowicie wiarygodne, brak jest podstaw do przypuszczenia, że ich treść jest sprzeczna z rzeczywistym stanem prawnym, poza tym nie były one kwestionowane przez pozwanego. Zeznania pozwanego również Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem znajdują potwierdzenie w przeprowadzonych dowodach z dokumentów.

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną jest fakt zawarcia przez pozwanego umowy pożyczki gotówkowej z bankiem oraz to, że pozwany z umowy tej nie wywiązał się, co skutkowało wystawieniem przez bank bankowego tytułu egzekucyjnego a następnie zaopatrzeniem go w klauzulę wykonalności celem wszczęcia egzekucji. Również bezsporny jest fakt, iż powód w drodze umowy przelewu wierzytelności nabył wierzytelność, jaka bankowi przysługiwała od pozwanego z tytułu zawartej umowy pożyczki. Sąd wskazuje, że na żadnym etapie sprawy pozwany nie kwestionował również wysokości zobowiązania pozostałego do zapłaty.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, bowiem pozwany skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Jest bezsporne, że do roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu, zgodnie z art. 118 kc zastosowanie znajduje trzyletni termin przedawnienia. Pozwany zawarł umowę pożyczki 13 sierpnia 2007 roku, z terminem płatności ostatniej raty na 20 lutego 2009 roku. Wskutek braku wywiązywania się pozwanego z zawartej umowy bank w dniu 18 lutego 2009 roku wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu w dniu 15 września 2009 roku została nadana klauzula wykonalności. Poza sporem pozostaje również, że prowadzona przeciwko pozwanemu z wniosku banku egzekucja na podstawie opisanego wyżej bankowego tytułu egzekucyjnego umorzona została wobec bezskuteczności w dniu 25 kwietnia 2013 roku (art. 824 § 1 pkt 3 kpc). Powód wierzytelność banku nabył dopiero w dniu 19 grudnia 2014 roku, natomiast powództwo w niniejszej sprawie wytoczył w dniu 28 grudnia 2015 roku.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku wydanej w sprawie III CZP 29/16 zajął się pytaniem prawnym następującej treści: „czy przerwa biegu przedawnienia spowodowana złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji przez wierzyciela będącego bankiem wywołuje skutek wobec cesjonariusza tej wierzytelności nie będącego bankiem, gdy egzekucja prowadzona na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności została umorzona na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c?”. W odpowiedzi na powyższe pytanie podjęto

uchwałę następującej treści: „nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.)”.

W uzasadnieniu wydanej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że zgodnie z wcześniejszym jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa bieg przedawnienia w myśl art. 123 § 1 pkt 1 kc. Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego; umorzenie egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 kpc powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo. Dalej Sąd Najwyższy wskazał, że zgodnie z art. 509 kc w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, co do zasady więc nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia. Jednakże w ocenie Sądu Najwyższego w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Nie może ująć uwadze to, że uprawnienie do wystawiania bankowego tytułu wykonawczego mają tylko i wyłącznie banki i tylko na ich rzecz tytułom tym mogła zostać nadana klauzula wykonalności, nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza, który bankiem nie jest, nie było dopuszczalne. Sąd Najwyższy wskazał, że wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego nadano klauzulę wykonalności, nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Zdaniem Sądu Najwyższego nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem tego biegu na nowo. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 kpc i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. W ocenie Sądu Najwyższego wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela- banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem. Powyższy pogląd przedstawiony w cytowanej uchwale Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela.

Nie ulega wobec tego wątpliwości, że w świetle treści cytowanej uchwały Sądu Najwyższego podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia powoda jest skuteczny a stanowisko powoda przedstawione w jego piśmie procesowym z dnia 12 stycznia 2017 roku nie zasługuje na aprobatę.

W tym stanie rzeczy Sąd w oparciu o art. 509 § 1 i 2 kc w zw. z art. 118 kc powództwo oddalił.

W punkcie drugim wyroku Sąd na podstawie § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800) zasądził za Skarbu Państwa na rzecz adwokata F. W. Kancelaria Adwokacka w M. kwotę 2.400,00 zł tytułem kosztów pomocy prawnej świadczonej pozwanemu z urzędu, powiększoną o 23% podatku Vat, tj. łącznie 2.952,00 zł.

Jednocześnie w punkcie trzecim wyroku Sąd nakazał pobrać od powoda powyższą kwotę na rzecz Skarbu Państwa, bowiem powód jest stroną przegrywającą sprawę w myśl art. 98 § 1 kpc.

SSR Karolina Pawlik

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- pełnomocnikowi powoda.

2. Z apelacją lub za 14 dni.

M., 27.02.2017r.

SSR K. P.